

Nog al veel bombarie bij ambitieus Antonioniproject

TOONEEL

Voorstelling: 'Antonioniproject', door Toneelgroep Amsterdam; regie: Ivo van Hove. Bijgewoond: 14/06, Stadschouwburg, Amsterdam, daar nog te zien dagelijks t/m 20/06, steeds vanaf 19 uur.

In het programmaboekje van het Holland Festival staat dat het Antonioni-project' van Toneelgroep Amsterdam (TA) vierenhalf uur duurt.

Tijdens de première zondagavond bleek dat teruggebracht te zijn tot iets meer dan de helft. Het geeft aan hoe er door TA en met name door regisseur Ivo van Hove geworsteld moet zijn met dit stuk. En dat is helaas ook af te zien aan de voorstelling zelf. Bociend als experiment, maar niet geslaagd is de enig mogelijke conclusie.

Van Hove heeft het zichzelf ook niet makkelijk gemaakt. Hij nam drie films van de in de jaren zestig bekende, maar inmiddels vrijwel in de vergetelheid geraakte regisseur Michelangelo Antonioni en voegde die samen tot één toneelstuk, met als rode draad het menselijk onvermogen om waarlijk lief te hebben. Dat levert een veelheid aan dooreenlopende verhaallij-

nen en personages op. Daarnaast zet Van Hove zijn zoektocht naar de mogelijkheden van het medium film, die hij al begon in 'Romeinse tragedies' hier voort door het podium nu grotendeels te herscheppen tot filmlocatie en veel scènes tegelijkertijd op doek en live te laten zien. Bij zoveel uiterlijk vertoon is het lastig om de zuivere lijn nog te bewaken.

Dat wil overigens niet zeggen dat er niet te genieten valt in de Amsterdamse stadsschouwburg. Integendeel, want een slechte voorstelling van Van Hove is nog altijd vele malen boeiender dan een goede van menig ander regisseur. In het geval van dit Antonioniproject levert het een hoop nutteloze bombarie, maar ook een paar hartverscheurend mooie scènes op. Meteen aan het begin al, als Giovanni (Hans Kesting) en zijn vrouw Lidia (Marieke Heebink) een bezoek brengen aan hun doodzieke vriend Tomasso (Hugo Koolschijn). Op een groot scherm boven het toneel zien we een ziekenhuisgang waarin de spelers lijken te staan, gefilmd in bluescreentechniek op een ver-

der geheel leeg podium. Op het doek is elk spiertje dat trekt, elk oog dat knippert genadeloos waar te nemen. En deze drie topacteurs, en met name Koolschijn, buiten dat volledig uit. Hier staat de techniek in dienst van het resultaat en dat resultaat is fenomenaal. Maar al te vaak is helaas eerder het omgekeerde het geval, lijkt het resultaat ondergeschikt gemaakt aan het al te nadrukkelijk experimenteren met film en geluid. De camera's die voor en tussen de spelers door onafgebroken over het podium rijden hinderen, de videobombardementen van beurskoersen en later van rampen en bloederige, afgerukte ledematen voelen aan als goedkoop effectbejag. En als aan het eind van de voorstelling Giovanni en Lidia het failliet van hun huwelijk onder ogen zien, komen die twee kleine mensjes op dat grote podium veel indrukwekkender over dat de metersgrote projectie van hen die eraan voorafgaat.

Alleen al om deze scène is deze voorstelling de moeite van het bezoeken waard.

SONJA DE JONG

Scène uit 'Het Antonioni-project'.

FOTO JAN VERSWEYVELD